

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN
ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ 1983 ¹

*Κύριε προέδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Ο προσφεύγων Jean-Jacques Charles Geist είναι υπάλληλος του επιστημονικού και τεχνικού κλάδου της Επιτροπής. Μετά από ανακοίνωση που δημοσιεύτηκε στον Ταχυδρόμο του Προσωπικού στις 13 Ιουνίου 1980, υπέβαλε αίτηση διορισμού του στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής στην Ουάσιγκτον των Ηνωμένων Πολιτειών. Η ανακοίνωση ανέφερε ότι η ανακοίνωση κενής θέσεως αριθμός 120 αφορούσε τη θέση του πρώτου γραμματέα επιφορτισμένου με επιστημονικά και τεχνικά θέματα και απαιτούσε μεγάλη πείρα στα επιστημονικά και τεχνικά προβλήματα, ιδίως στον τομέα της ενέργειας. Επιπλέον, η ανακοίνωση διευκρίνιζε ότι η θέση περιοριζόταν σε υπαλλήλους της Επιτροπής, των οποίων οι αποδοχές περιλαμβάνονταν στον προϋπολογισμό λειτουργίας. Οι αποδοχές του Geist, ως υπαλλήλου του επιστημονικού και τεχνικού κλάδου, περιλαμβάνονταν στις πιστώσεις για έρευνες και επενδύσεις. Η ύπαρξη κενής θέσεως που ανακοινώθηκε, δημιουργήθηκε βάσει του συστήματος κυκλικής μετακινήσεως, που θέσπισε η Επιτροπή, στις 23 Ιουλίου 1975, για τις θέσεις στις αντιπροσωπείες και τα γραφεία στις τρίτες χώρες. Βάσει του συστήματος αυτού, οι υπάλληλοι μπορούν να τοποθετηθούν σε αντιπροσωπεία ή γραφείο σε τρίτη χώρα, μαζί με τη θέση τους που προβλέπεται στον προϋπολογισμό, για περίοδο ορισμένων ετών και να επανέλθουν, εν συνεχεία, στην αρχική τους θέση ή να τοποθετηθούν αλλού. Το σύστημα κυκλικής μετακινήσεως δεν περιορίζεται ρητώς στους υπαλλήλους των οποίων οι αποδοχές περιλαμβάνονται στον προϋπολογισμό λειτουργίας.

Στις 7 Αυγούστου 1980, ο Geist έλαβε έγγραφο με ημερομηνία 14 Ιουλίου και υπογραφόμενο από την Lambert, με το οποίο η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή τον πληροφορούσε ότι δεν μπόρεσε να δεχθεί την υποψηφιότητά του. Αυτό μόνο ανέφερε το έγγραφο, χωρίς να αναφέρει τους λόγους. Η θέση πληρώθηκε προφανώς από τον Lafontaine, σύμφωνα με απόφαση που έλαβε ο γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως της Επιτροπής στις 18 Ιουλίου. Στις 13 Οκτωβρίου ο Geist υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως που περιέχεται στο έγγραφο της 14ης Ιουλίου. Η Επιτροπή δεν απάντησε στην ένσταση αυτή, η οποία θεωρείται, επομένως, ότι έχει απορριφθεί σιωπηρά μετά την πάροδο τεσσάρων μηνών. Η προσφυγή, με την οποία κινήθηκε η διαδικασία, κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 14 Μαΐου 1981, εμπροθέσμως αν ληφθεί υπόψη παρέκταση προθεσμίας που ορίζει το άρθρο I του παραρτήματος II του κανονισμού διαδικασίας.

Με την προσφυγή αυτή ο Geist ζητεί, 1) ακύρωση της αποφάσεως που κοινοποιήθηκε με έγγραφο στις 14 Ιουλίου 1980, 2) ακύρωση της αποφάσεως, η οποία περιλαμβάνεται στην ανακοίνωση που δημοσιεύτηκε στον Ταχυδρόμο του Προσωπικού στις 13 Ιουνίου 1980, κατά την οποία μόνο υπάλληλοι που αμείβονται από τον προϋπολογισμό λειτουργίας ήταν δυνατό να τοποθετηθούν στη θέση αυτή, 3) ακύρωση όλων των αποφάσεων που ελήφθησαν μετά τη δημοσίευση της ανακοινώσεως που αφορούσε την τοποθέτηση, και 4) να καταδικαστεί η αντίδικος στα δικαστικά έξοδα.

¹ — Μετάφραση από τα αγγλικά.

Εφόσον η γνωστοποίηση δημοσιεύτηκε στις 13 Ιουνίου 1980 και ο Geist υπέβαλε την ένστασή του μόνο στις 13 Οκτωβρίου, μετά τη λήξη της τριμήνιας προθεσμίας υποβολής ενστάσεως που ορίζει το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, έπεται ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη όσον αφορά το δεύτερο αίτημα. Πάντως, το Δικαστήριο έκρινε κατά το παρελθόν ότι, εφόσον οι διαδικασίες προσλήψεως περιλαμβάνουν διάφορα αλληλένδετα μέτρα, ο προσφεύγων μπορεί να βασιστεί σε προηγούμενη μη νόμιμη διαδικαστική πράξη για να αμφισβητήσει μεταγενέστερη απόφαση (βλέπε, για παράδειγμα τις υποθέσεις 12 και 29/64, *Ley* κατά *Επιτροπής* [1965] ECR σσ. 107-118). Κατ' αναλογία, επομένως, τα επιχειρήματα που αφορούν τον παράνομο χαρακτήρα της ανακοινώσεως μπορούν να ληφθούν υπόψη κατά το μέτρο που αυτό έχει επιρροή επί της νομιμότητας των άλλων αποφάσεων που αμφισβητούνται με την προσφυγή.

Όσον αφορά το τρίτο αίτημα, δεν αναφέρονται οι αποφάσεις που αμφισβητούνται. Αυτό πρέπει να διευκρινιστεί ώστε η καθής να πληροφορηθεί καταλλήλως επί της περιπτώσεως που έχει να αντιμετωπίσει και το Δικαστήριο να είναι σε θέση να γνωρίζει ακριβώς τι απόφαση επιδιώκεται, καθώς και να διαπιστωθεί, αφενός, αν η προσφυγή έχει ασκηθεί εμπροθέσμως, και, αφετέρου, αν οι πράξεις των οποίων ζητείται η ακύρωση δέχονται τον προσφεύγοντα. Σε ορισμένες υποθέσεις, από τη φύση των πραγμάτων είναι αδύνατο να εξακριβωθούν με ακρίβεια τα μέτρα, των οποίων επιδιώκεται η ακύρωση (για παράδειγμα υποθέσεις 18 και 19/64, *Alvino* κατά *Επιτροπής* [1965] ECR σ. 789) αλλά, σε μια συνήθη υπόθεση, ο μη προσδιορισμός του αντικειμένου της προσφυγής αποτελεί λόγο απαραδέκτου της προσφυγής, (υπόθεση 30/68, *Lacroix* κατά *Επιτροπής* [1970] ECR

σ. 301). Στην παρούσα υπόθεση, πάντως, είναι σαφές ότι ο Geist αμφισβητεί την απόφαση διορισμού του Lafontaine. Η απόφαση αυτή ελήφθη στις 18 Ιουλίου 1980, μολονότι δεν είναι πρόδηλο ότι ο Geist την γνώριζε πριν από την αντίκρουση της Επιτροπής. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το τρίτο αίτημα πρέπει να θεωρηθεί ότι αναφέρεται στην απόφαση αυτή. Κατά το μέτρο που επιδιώκει την ακύρωση οιοδήποτε άλλων αποφάσεων που μπορεί να έχει λάβει η Επιτροπή, πρέπει να θεωρηθεί ως απαράδεκτο.

Η βασική αντίρρηση του Geist είναι ότι οι αποφάσεις με τις οποίες απορρίφθηκε η υποψηφιότητά του, και διορίστηκε ο Lafontaine είναι άκυρες επειδή η όλη διαδικασία πάσχει λόγω του παρανόμου χαρακτήρα της ανακοινώσεως κενής θέσεως. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η ανακοίνωση αυτή ήταν μη νόμιμη επειδή απέκλειε υπαλλήλους που δεν αμείβονται από τον προϋπολογισμό λειτουργίας: αυτό εισάγει διάκριση, δεν δικαιολογείται αντικειμενικά και αντιβαίνει προς την απόφαση που έλαβε η Επιτροπή στις 23 Ιουλίου 1975, η οποία καθορίζει το σύστημα κυκλικής μετακινήσεως στις αντιπροσωπείες και στα γραφεία σε τρίτες χώρες, χωρίς να θέτει οιοιοδήποτε περιορισμό ως προς τις γενικές διευθύνσεις ή τις θέσεις που προβλέπονται στον προϋπολογισμό, τις οποίες μπορεί να αφορά το σύστημα. Προς υπέρσπισή της, η Επιτροπή προβάλλει ότι 1) υπάλληλοι που αμείβονται από πιστώσεις του προϋπολογισμού ερευμών και επενδύσεων, αμείβονται από πιστώσεις που έχουν χορηγηθεί ειδικά από το Συμβούλιο για ορισμένα ερευνητικά προγράμματα και η Επιτροπή δεν μπορεί να διαθέσει τις πιστώσεις αυτές για αμοιβές υπαλλήλων για να εκτελούν άλλα καθήκοντα, όπως θα συνέβαινε αν υπάλληλος του επιστημονικού και τεχνικού κλάδου διοριζόταν σε

αντιπροσωπεία σε τρίτη χώρα· 2) η απόφαση με την οποία θεσπίστηκε το σύστημα κυκλικής μετακίνησης είναι εσωτερικό μέτρο που είχε ως σκοπό να βελτιώσει την οργάνωση ορισμένων υπηρεσιών της Επιτροπής και η Επιτροπή μπορεί, αν το θεωρεί πρόσφορο, να περιορίσει εντελώς την εφαρμογή του στους υπαλλήλους που αμείβονται από τον προϋπολογισμό λειτουργίας· 3) βάσει του συστήματος κυκλικής μετακίνησης, οι υπάλληλοι διορίζονται σε αντιπροσωπεία ή γραφείο σε τρίτη χώρα μαζί με τη θέση τους που προβλέπεται στον προϋπολογισμό και αντικαθίστανται, καταρχήν, από υπάλληλο που επιστρέφει από το εξωτερικό. Η εν λόγω κενή θέση είχε προκύψει από την πρόωρη μετάθεση στις Βρυξέλλες του τότε κατόχου της θέσεως, μετάθεση της οποίας οι λεπτομέρειες περιέχονται στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση στην υπόθεση 174/80, *Reichardt* κατά *Επιτροπής* [1980] ECR σ. 2665. Ο υπάλληλος αυτός είχε αρχικά διοριστεί στη ΓΔ XII και δεν ήταν υπάλληλος του επιστημονικού και τεχνικού κλάδου· εφόσον ο Geist δεν μπορεί, επομένως, να αντικαταστήσει έναν τέτοιο υπάλληλο παρά μόνο μετά από διαγωνισμό (άρθρο 45, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων), οι υποψήφιοι είχαν περιοριστεί σε εκείνους του υπαλλήλους που αμείβονταν από τον προϋπολογισμό λειτουργίας.

Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ο εκπρόσωπος της Επιτροπής ανέφερε ότι οι ανακοινώσεις περί τοποθέτησεως βάσει του συστήματος κυκλικής μετακίνησης δεν αναφέρουν πλέον ότι περιορίζονται σε υπαλλήλους οι οποίοι αμείβονται από τον προϋπολογισμό λειτουργίας, αλλά φαίνεται ότι η Επιτροπή δεν έχει αποφασίσει αν άλλοι υπάλληλοι μπορούν να διοριστούν βάσει του συστήματος. Μπορεί να υπάρξει στο μέλλον μεγαλύτερη ελαστικότητα, μολονότι δεν φαίνεται ότι το ζήτημα πρέπει να λυθεί ως ζήτημα αρχής. Κάθε περίπτωση εξαρτάται από τα δικά της δεδομένα.

Μολονότι η απόφαση της 23ης Ιουλίου 1975 δεν περιορίζει ρητώς την κυκλική μετακίνηση στους υπαλλήλους που αμείβονται από τον προϋπολογισμό λειτουργίας, καθιστά σαφές ότι δεν δημιουργείται γενικό δικαίωμα συμμετοχής στο κυκλικό σύστημα μετακίνησης· η δυνατότητα συμμετοχής εξαρτάται από τον πίνακα μετακινήσεων που καταρτίζει κατ' έτος η Επιτροπή βάσει προτάσεως του μέλους της Επιτροπής που είναι υπεύθυνο για τις υποθέσεις προσωπικού, με σύμφωνη γνώμη των ενδιαφερόμενων μελών. Τόσο ο αριθμός των θέσεων, όσο και η κατηγορία των διοριστέων υπαλλήλων μπορούν να περιοριστούν. Αυτό προβλέπεται, κατά την άποψή μου, από το σύστημα κυκλικής μετακίνησης που έχει θεσπιστεί και δεν θεωρώ ότι συνιστά καθεαυτό παράνομη διάκριση.

Όπως κρίθηκε στην υπόθεση 791/79, *Demont* κατά *Επιτροπής*, Συλλογή 1981, σ. 3105, (αναφερόμενες υποθέσεις 161 και 162/80, *Carbognani* και *Coda Zabetta* κατά *Επιτροπής*, Συλλογή 1981, σ. 543), οι γενικές διατάξεις που αφορούν το σύστημα κυκλικής μετακίνησης «εκπηγάζουν από τη γενική εξουσία που διαθέτει κάθε όργανο να οργανώνει τις υπηρεσίες του προς το συμφέρον της ευρύθμου λειτουργίας του. Τα όργανα είναι ελεύθερα να οργανώνουν τις υπηρεσίες τους σε συνάρτηση με τα καθήκοντα που τους έχουν ανατεθεί και, ενόψει των καθηκόντων αυτών, να τοποθετούν το προσωπικό που έχουν στη διάθεσή τους. Αν ενταχθούν σε μια τέτοια αλληλουχία, οι γενικές διατάξεις που εθέσπισε η Επιτροπή με τις αποφάσεις της της 23ης Ιουλίου 1975 ... που αναφέρονται στο σύστημα κυκλικής μετακίνησης των υπηρετούντων σε τρίτες χώρες υπαλλήλων, δεν εδημιούργησαν ένα άκαμπτο κανονιστικό πλαίσιο, αλλά εθέσπισαν ένα σύστημα, του οποίου οι λεπτομέρειες εφαρμογής δύνανται, προς το συμφέρον της καλής λειτουργίας της υπηρεσίας και προς το συμφέρον του υπαλλήλου, να προσαρμόζονται ενδεχομένως στις ανάγκες

συγκεκριμένων ατομικών καταστάσεων» (σκέψη 8 της αποφάσεως).

Στην παρούσα υπόθεση, η δυνατότητα τοποθέτησεως δεν ανέκυψε στο πλαίσιο της γενικής περιοδικής κυκλικής μετακινήσεως των υπαλλήλων που είναι τοποθετημένοι στο εξωτερικό· η Επιτροπή έπρεπε να αντικαταστήσει έναν υπάλληλο που είχε επανανοποθετηθεί πριν από τη λήξη του κανονικού χρόνου στις Βρυξέλλες. Το σύστημα κυκλικής μετακινήσεως προβλέπει, καταρχήν, ότι οι υπάλληλοι που τοποθετούνται σε αντιπροσωπεία ή γραφείο σε τρίτη χώρα, αντικαθίστανται στη γενική διεύθυνση από την οποία προέρχονται από υπάλληλο, ο οποίος επιστρέφει από το εξωτερικό. Ο υπάλληλος ο οποίος επέστρεψε από την Ουάσιγκτον, υπηρετούσε προηγουμένως στη ΓΔ XII και αμειβόταν από τον προϋπολογισμό λειτουργίας. Εφόσον ο ίδιος μαζί με τη θέση του θα επανερχόταν στη γενική διεύθυνση για να αναπληρώσει τον αντικαταστάτη του, κατά την άποψή μου, ήταν αντικειμενικά δικαιολογημένο και σύμφωνο με την απόφαση της 23ης Ιουλίου 1975, η Επιτροπή να περιορίσει τους υποψηφίους για τοποθέτηση στην Ουάσιγκτον στους υπαλλήλους που αμειβονται από τον προϋπολογισμό λειτουργίας. Στην προκειμένη περίπτωση, ο επιλεγείς υποψήφιος υπηρετούσε επίσης στη ΓΔ XII και η αντικατάστασή του από τον υπάλληλο που επανήλθε από την Ουάσιγκτον δεν φαίνεται ότι έχει δημιουργήσει προβλήματα. Δεν μπορεί να προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι ο επιλεγείς υποψήφιος δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις που καθόριζε η ανακοίνωση περί της τοποθέτησεως.

Για τους λόγους αυτούς, η ανακοίνωση περί της τοποθέτησεως ήταν νόμιμη και το αίτημα περί ακυρώσεως των μεταγενέστερων αποφάσεων που ελήφθησαν κατά τη διαδικασία τοποθέτησεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί. Δεν είναι αναγκαίο, κατά την άποψή μου, να εξετάσω το γενικότερο ζήτημα αν οι υπάλληλοι που αμεί-

βονται από τον προϋπολογισμό ερευνών και επενδύσεων μπορούν ή όχι νομίμως να διορίζονται σε αντιπροσωπεία ή γραφείο σε τρίτη χώρα βάσει του συστήματος κυκλικής μετακινήσεως.

Προβάλλεται περαιτέρω ο ισχυρισμός ότι η απόφαση που περιέχεται στο έγγραφο της 14ης Ιουλίου και με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητα του Geist πρέπει να ακυρωθεί επειδή 1) ο υπάλληλος, ο οποίος υπέγραψε το έγγραφο δεν ήταν αρμόδιος να λάβει την απόφαση αυτή, και 2) η απόφαση δεν ήταν αιτιολογημένη.

Όπως το Δικαστήριο διευκρίνισε στην υπόθεση 195/80, *Michel κατά Κοινοβουλίου*, Συλλογή 1981, σ. 2876, και σε προηγούμενες αποφάσεις, η υποχρέωση αιτιολογίας μιας αποφάσεως που προξενεί βλάβη έχει ως σκοπό να επιτρέψει στο Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχο του επί της νομιμότητας της αποφάσεως και να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκείς λεπτομέρειες ώστε να γνωρίζει αν η απόφαση έχει νόμιμο έρεισμα ή αν φέρει το στίγμα της νομικής πλάνης. Η αιτιολογία αυτή πρέπει να παρέχεται ταυτοχρόνως με την απόφαση και δεν αρκεί ότι η αιτιολογία ανακοινώνεται κατά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

Το έγγραφο της Lambert δεν συνιστά απόφαση. Έχω τη γνώμη ότι το έγγραφο αυτό απέβλεπε στο να διαδιδάσει μια απόφαση, ανεξάρτητη από την απόφαση διορισμού του Lafontaine, της 18ης Ιουλίου 1980. Η υποψηφιότητα Geist δεν απορρίφθηκε διότι είχε επιλεγεί ο Lafontaine ως ο καταλληλότερος υποψήφιος. Η υποψηφιότητα του Geist δεν έγινε δεκτή διότι δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις, εφόσον δεν αμειβόταν από τον προϋπολογισμό λειτουργίας. Κατά την άποψή μου, τόσο βάσει του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως

όσο, και για λόγους χρηστής διοικήσεως, το έγγραφο προς τον Geist έπρεπε να αναφέρει αυτό με απλά λόγια.

Πάντως είναι φανερό ότι από το έντυπο της αιτήσεως ο Geist πληροφορήθηκε σαφώς ότι δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις υποβολής υποψηφιότητας, και πρέπει να τεκμαίρεται ότι αυτό το γνώριζε. Σύμφωνα με τις προϋποθέσεις της ανακοινώσεως, μια μόνο έκδοση μπορούσε να έχει η αίτηση υποψηφιότητάς του — την απόρριψή της. Είτε βάσει της αρχής ότι «ο προσφεύγων δεν έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση» (υπόθεση 9/76 *Morello* κατά *Επιτροπής* [1976] ECR σ. 1415, ιδίως σ. 1422) είτε βάσει του ότι εφόσον ένα μόνο αποτέλεσμα ήταν δυνατό και ήταν γνωστό ότι (αυτό μόνο) ήταν δυνατό. Η ακύρωση της αποφάσεως λόγω ελλείψεως αιτιολογίας θα αποτελούσε, επομένως, εσφαλμένη εφαρμογή της διακριτικής ευχέρειας και δεν δέχομαι το επιχείρημα που στηρίζεται στο έγγραφο της *Lambert*. Προτιμώ την απόρριψη της προσφυγής για το λόγο αυτό παρά διότι η υποχρέωση αιτιολογίας έχει εκπληρωθεί λόγω των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως, κατ' εφαρμογή της αρχής που διατυπώθηκε στην υπόθεση *Demont*, σκέψεις 12 και 13, όπου η υποχρέωση αιτιολογίας είχε εκπληρωθεί λόγω των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως.

Με την απάντησή του, ο πληρεξούσιος του Geist υποβάλλει υπό μορφή ισχυρισμού ένα νέο αίτημα κατά το οποίο η απόφαση της 23ης Ιουλίου 1975 που θεσπίζει το σύστημα κυκλικής μετακινήσεως θα έπρεπε να ακυρωθεί. Το αίτημα αυτό στηρίζεται σε δύο επιχειρήματα: 1) η απόφαση δεν έχει δημοσιευτεί ή δεν έχει γνωστοποιηθεί στο προσωπικό, και 2) δεν έχει ληφθεί σύμ-

φωνα με το άρθρο 110 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων.

Προβάλλεται ότι ο πρόσθετος αυτός ισχυρισμός είναι απαράδεκτος: Το άρθρο 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας ορίζει: «Κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά την έγγραφη διαδικασία». Στην υπόθεση 11/81, *Durbek* κατά *Επιτροπής*, Συλλογή 1982, σ. 1251, το Δικαστήριο έκρινε ότι: «Ένα νέο πραγματικό γεγονός, για να δύναται να δικαιολογήσει την προβολή νέου ισχυρισμού κατά τη διάρκεια της δίκης, πρέπει να μην υφίστατο ή να μην ήταν γνωστό στον προσφεύγοντα (ενάγοντα) κατά το χρόνο της ασκήσεως της προσφυγής» (αγωγής) (σκέψη 17, της αποφάσεως). Η απόφαση για την οποία πρόκειται ήταν γνωστή κατά το χρόνο ασκήσεως της προσφυγής αφού αναφέρεται στην προσφυγή και, επομένως, η έλλειψη νομιμότητας της αποφάσεως έπρεπε να ήταν γνωστή και να προβληθεί με την άσκηση της προσφυγής. Το μόνο πραγματικό ή νομικό στοιχείο στο οποίο στηρίζεται ο πληρεξούσιος του Geist για να αιτιολογήσει την προβολή του νέου ισχυρισμού είναι το γεγονός ότι στο υπόμνημα αντικρούσεως της Επιτροπής έχει επισυναφθεί ένα αντίγραφο της αποφάσεως. Αυτό δεν αρκεί, κατά την άποψή μου, εφόσον τα περιστατικά ήταν γνωστά εξ αρχής.

Είχε προταθεί ότι το άρθρο 42, παράγραφος 2, δεν θα έπρεπε να εφαρμόζεται αυστηρώς, τουλάχιστον όταν ο επικαλούμενος αυτό διάδικος είχε τη δυνατότητα να απαντήσει στους ισχυρισμούς που προβλήθηκαν (βλέπε, για παράδειγμα, υπόθεση 112/78, *Kobor* κατά *Επιτροπής* [1979] ECR σ. 1573, κατά τα γενικά εισαγγελέα Carotiti, σ. 1581). Στην υπόθεση αυτή, ο εκπρόσωπος της Επιτροπής είχε την πρόσφορη δυνατότητα να απαντήσει με την

ανταπάντησή του και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Επιπροσθέτως, το Δικαστήριο μπορεί να εγείρει αυτεπαγγέλτως ορισμένες διαδικαστικές ελλείψεις (βλέπε υπόθεση 2/54, *Ιταλία κατά Ανωτάτης Αρχής* [1954-6] ECR 37, ιδίως σ. 52, και υπόθεση 6/54, *Κάτω Χώρες κατά Ανωτάτης Αρχής* [1954-6] ECR 103, ιδίως σ. 112, στην περίπτωση που τίθεται η προϋπόθεση διαβουλεύσεως πριν από τη λήψη αποφάσεως), οπότε στην περίπτωση αυτή το άρθρο 42, παράγραφος 2, δεν εμποδίζει την εξέτασή του (βλέπε υπόθεση 110/81, *Roquette κατά Συμβουλίου*, 30. 9. 1982, που δεν έχει ακόμη δημοσιευτεί στη Συλλογή). Επομένως, ο ισχυρισμός αυτός δεν πρέπει κατά την άποψή μου να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Στην υπόθεση *Demont* το Δικαστήριο τόνισε ότι οι γενικές διατάξεις, που αφορούν το σύστημα κυκλικής μετακινήσεως, αποτελούν μέτρα εσωτερικής οργανώσεως (των υπηρεσιών) της Επιτροπής και δεν εμπίπτουν στο άρθρο 110 (σκέψη 8 της αποφάσεως). Αυτό αρκεί, κατά την άποψή μου, για να απορριφθούν και τα δύο επιχειρήματα που προβλήθηκαν επί της ουσίας του ζητήματος.

Ακόμη κι αν η θέσπιση από την Επιτροπή του συστήματος κυκλικής μετακινήσεως ισοδυναμεί με απόφαση και η απόφαση αυτή ακυρωθεί, δεν θεωρώ ότι αυτό θα ωφελήσει τον Geist. Ακύρωση της αποφάσεως σημαίνει κατάργηση του συστήματος κυκλικής μετακινήσεως. Η Επιτροπή μπορεί ακόμη να αποφασίσει νομίμως, κατά την άποψή μου, να αντικαταστήσει τον υπάλληλο που διορίστηκε αρχικά στην Ουάσιγκτον με άλλον υπάλληλο, ο οποίος αμείβεται από τον προϋπολογισμό λειτουργίας, και μπορεί να αρνηθεί να μεταθέσει οποιοδήποτε υπάλληλο, ο οποίος αμείβεται από πιστώσεις του προϋπολογισμού ερευνών και επενδύσεων, για το λόγο ότι υπό τις περιστάσεις αυτές, αυτό επέβαλλε το συμφέρον της καλής οργανώσεως των υπηρεσιών της. Ουσιαστικά αυτό συμβαίνει βάσει του ισχύοντος συστήματος κυκλικής μετακινήσεως. Η άρνηση μεταθέσεως υπαλλήλου που αμείβεται από τον προϋπολογισμό ερευνών και επενδύσεων δεν βασίζεται σε οποιοδήποτε ρητό ή σιωπηρό όρο του συστήματος κυκλικής μετακινήσεως, αλλά στη διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής υπό το φως όλων των πραγματικών περιστατικών βάσει του εν λόγω συστήματος.

Για τους λόγους που έχω αναφέρει, έχω επομένως τη γνώμη ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί και κάθε διάδικος να φέρει τα δικαστικά του έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας.